

Neufeld Róbert

A fogadtatás

A Jelenség felém lépett és kezét felém nyújtotta. Gyere, mondta halkan, de határozottan. Itt az idő. Megfogtam a kinyújtott erős, a szeretet melegét sugárzó kezét. Kéz a kézben kezdtünk lemenni a lépcsősoron, amely valahol alattunk, egy végtelennek tetsző homályban vészett el. De alig telt el egy pillanat, és máris elértük célunkat. Egy kápolnában, annak egyetlen sivár hajójában álltunk. Az oldalfalak szürke színű egyhangúságát mindkét oldalon egy-egy magas, boltíves ablak szakította meg. Az ólomkeretbe zárt, régi, egyenetlen ablaküvegeken túl a kinti fák lombozata látszott ide-oda hajladozni a vad, őszi szélben. A bejárat kétszárnyas, nehéz, tölgyfa ajtaja zárva volt, egy-egy fáklyatartó kosár lógott mindkét oldalán. A bejárat ajtóval szemben, a kápolna másik végén állt az oltár, fehér lepellel letakarva. A közepén a Szent Biblia feküdt kinyitva, mellette két gyertya égett, felette pedig egy nagy, valami sötétszínű fából faragott kereszt lógott.

Az oltár előtt, márvány alapzaton, fehér koporsó állt, körülötte a földön virágcsokrok és koszorúk feküdtek, rajta pedig, elszórva, mélyvörös rózsák. A lábnál egy női pap állt, kezében az Új Testamentummal.

A Jelenség és én a koporsó mellett álltunk meg. Felnéztem Reá, és láttam, hogy glóriája, amely máskor csak gyengén volt látható, most felfénylett.

Mögöttünk, a jobboldali padsorok első pár sorában csak néhányan ültek, a többi üres volt. És habár ezeknek arcáról lerítt a szomorúság amint a koporsót nézték, mégis úgy tűnt, mintha mégsem igazán gyászolnának. Kivételnek csak egy középkorú házaspár nézett ki. Mind a nő, mind a férfi szeméből hullottak a könnyek, úgy ültek egymásba kapaszkodva, mintha attól féltek volna, hogy egyedül kell maradjanak. Nagyon megsajnáltam őket.

A másik oldal első néhány padsorában tizenöt személyt számoltam össze. Legelől négy vagy öt feketébe öltözött asszonyt láttam, zsebkendővel a kezükben, amelyet olykor-olykor a szemükhez emeltek. A legközelebb ülő hangosan felzokogott, kisírt szemével majdnem szüntelenül a koporsót nézte, de olykor-olykor a másik oldalon ülő házaspárra emelte tekintetét, és olyankor szinte sugárzott belőle a gyűlölet. Az egyik ilyen pillanatban önkénytelenül megrázkódtam. A Jelenség megérezte nyugtalanságomat, és bátorítóan megszorította a kezemet.

Még várjunk, mondta csendesén. Még nincs itt az idő. Hangját rajtam kívül senki sem hallotta, minket sem látni, sem hallani nem lehetett. A Jelenség a padsorok felé emelte az ujját. Nézd őket, mondta. Az ott balkéz felől, legelől, az anya. A házaspár ott a másik oldalon pedig a nevelőszülők.

Én a férfire néztem és azonnal hallottam a gondolatait, mintha hangosan mondta volna ki őket.

Istenem, az egekben, segíts meg! Magasságos ég, segíts meg! Jóságos Isten, kegyelmezz meg nekem! A férfi kétségbeesett jajkiáltásai szinte visszhangzottak a kápolnában, bár azokat senki más nem hallotta csak a Jelenség és én. Aztán egyszerre csak elültek a jajkiáltások, amint a férfit zokogás fogta el.

Igen, erre ráismertem. Nemrégén az enyéim ültek így, gyászba borulva, kisírt sze-

mekkel, telve szomorúsággal és büntudattal. Az enyéim már túl vannak a nehezén, gondoltam, de ezek itt most élnek át a legnehezebb perceket. Szegény, szegény kétségbeesett emberek! Szerettem volna segíteni rajtuk, de erre nem volt lehetőség.

Egyszerre csak orgona szólalt meg. A 493-as zsolttár első hangjait intonálta. A lassú, fülbemászó melódia betöltötte a kápolnát, kezdetben csendesen, aztán egyre erőteljesebben, amint a fuvolát helyettesítő síptól a Vox Humána lassan átvette a szót. A zsolttár nemcsak a kápolnát járta át, behatolt a szívekbe is, erőt kölcsönzött mindannyioknak, csillapította rettentő fájdalmaikat.

Csak hogy erre nem mindenkinek volt szüksége. Néhány jelenlévő szívet elkerült a zsolttár kínálta bensőség, néhány tudat nem fogadta el az enyhítő szót. Egyik-másik jelenlévő nem gyászolt, nem azért jött, hogy nehéz búcsút vegyen egy halottól. Mint például egy férfi valahol a hátsó padok egyikében. Az a férfi nem hallgatta a zsolttárt elzárkózva, nem kisírt szemekkel, önváddal telve ült a helyén. Az a férfi dühödte pillantásokat vetett az első sorokban ülők felé, magában átkozódva nézett hol erre, hol arra a telesírt zsebkiadót szorongató gyászolóra. Tekintetét hol az anyára, hol a nevelőszülőkre szegezte, de gondolataiban minden jelenlévőt elátkozott. Ő volt az orvos, akit akkor hívtak ki, amikor már minden próbálkozás meddő volt.

Ti szegény szerencsétlen gyászolók, gondolta éppen. Most itt ültök sírva, tele büntudattal, megbánva mindent, amit ez ellen a kis lény ellen elkövettek. Most biztosan fohászok az egekhez, isteni bocsánatot kértek, imákat mormoltok. Késő! Halljátok? Késő! Számodra te, rettenetes anya már akkor is késő volt, amikor gyermekedet először megütötte! Meg kellett volna hallgatnod a szerencsétlent, szeretettel kellett volna körülvenned, nem pedig ütlelni és bezárni! És engem, az orvost sem kellett volna kihívni, rám nem kellett volna, hogy sor kerüljön! Neked csak egy kis érzést kellett volna mutatni a szerencsétlen felé, egy kis szeretetet. Ehelyett kihívtad a rendőrséget és engem. És miközben én megpróbáltam a szerencsétlent megnyugtani, te még akkor is azon veszekedtél, hogy kinek van igaza, hogy kit illet a pénz, ami az ellátásért jár. Te és az a szörnyeteg ott melletted, az a paragrafusok szolgája, akit nem tudtam meggyőzni arról, hogy a gyermeknek szeretetre van szüksége és nem a törvénykönyv előírásaira. És miért nem gondoltál arra, hogy mit érez ez a gyermek, amikor a rendőr kiszakította a nevelők karjaiból? Miért nem gondoltál arra, hogy mindez miként hat egy gyenge kis lény lelkivilágára, hogy mindez mire vezethet, amikor a reménytelenség a csúcspontjára hág? Jóságos Isten, micsoda törvényeket hoztunk mi itt? Hogyan tudunk ilyen mélyre süllyedni? Hogy lehet az, hogy számunkra nem a gyermek a fontos, hanem a paragrafusok? Minden rendben lesz, kislányom, mondta a jajgató gyermeknek a kurátor. Neked jobb lesz anyádnál kislányom. Meglátod, mindent elintézzünk, kislányom. De nem így lett. Nem lett a legjobb, nem intéztek el mindent. Mert itt egy kis emberi lényről volt szó, nem kőszívek diktálta igényekről. Itt egy törekény kis emberi lény élete forgott kockán, itt egy emberi élet veszett el, amikor a kis lény nem bírta tovább!

Én az orvos gondolatait mélyeséges fájdalommal hallgattam. Mert sok minden olyat mondott, amire ráismertem. Hiszen velem is hasonló történtek. Most a kurátorra néztem, az ő gondolatait hallgattam meg. Egy nő, talán negyven éves, szálfagyenesen ült a második sorban, mint akinek karóval támasztják a hátát. Mereven a boldogtalan anyát nézte, arcán közönyös kifejezéssel, gondolatai neki szóltak.

Te szerencsétlen. Most mi van? Megkövetelted a jussodat. Igen. Meg is kaptad. Én adtam meg neked, mert mást nem tehettem. De kérdezem tőled, megérte? Itt fekszik

a gyermeked holtan. Elvette magától egyetlen életét. De őt te meg én öltük meg. Te a jogaid követelésével, én meg az aláírással és alatta egy pecséttel. Most itt ülsz és kisérod a szemedet. Bánat rágja a lelkedet, mert most talán megérted, hogy mit tettél. Megérdemled. Minden fájdalmat, minden gyászt kiérdemeltél. Velem együtt. És mégis sajnállak. Mert én is anya vagyok, meg tudom érteni, hogy mit érzel.

A kurátor a nevelőszülőkre nézett. Az ő gondolatait hallottam, amint az anyára nézett gyűlölettel a szemében.

Te rothadék, te semmirevaló! Miért kellett ez? Milyen örömet éreztél, amikor ezt a tragédiát létrehozta? Mert szeretetet a gyermeked iránt nem éreztél. Ennyi év után? Remélem, hogy ebbe bele fogsz betegedni. Én csak azt kívánom neked. Él sokáig. Egyedül, támasz nélkül, beteg!

Az orgona a zsoldár utolsó akkordjait tartotta ki hosszan, aztán elcsendesült. A kápolnában teljes csend honolt. A pap egy lépéssel közelebb lépett a ravatalhoz. Kinyitotta a kezében tartott könyvet, tekintetét előbb a megjelentekre emelte, aztán olvasni kezdett.

A Jelenség ismét megszorította a kezemet. Lépünk közelebb, mondta, ott majd látni fog bennünket. Mind a ketten a ravatalhoz léptünk. Én a virágokat néztem, aztán a papnőt, aki folytatta az olvasást.

Most figyeljünk, szólt halkán a Jelenség, és még egy lépéssel közelebb lépett a ravatalhoz. A papnő a ravatal oldalán álló kis vödörből egy kis lapátot vett fel, rajta homokkal. Én a Jelenség mögül figyeltem. Először voltam fogadtatás szemtanúja, számomra minden mozzanat újdonság volt.

Porból jöttél, porrá leszel, mondta a papnő. Megváltónk, Jézus Krisztus fogad majd a feltámadás napján.

Miközben ezt a pár mondatot egyhangúan, csendesen elmondta, a papnő háromszor hintett a homokból. Amint a harmadik lapát homokot a koporsóra hintette, onnan lassú mozdulattal kiemelkedett a halott kislány. Tekintetét előbb a megjelentekre emelte, aztán tétovázva a ruháját nézte, majd bizonytalanul körülnézett, arcán zavart kifejezéssel. Tekintetünk találkozott egy pillanatra, én óvatosan rámosolyogtam. A kislány erre nem reagált, de aztán a Jelenségre nézett, és akkor ő is elmosolyodott. A Jelenség viszonozta a mosolyt, miközben kitérte a karjait a kislány felé. A lány arcáról egycsapásra eltűnt a zavart kifejezés. Felállt a koporsóban, kilépett belőle, le a földre, és odalépett a Jelenség mellé. Az megint kitérte karjait feléje, mosolygott és gyengéd, mélyen emberi, csendes hangján így szólt:

Lépj hozzám, gyermekem. Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban.

